

The Algorithmic Bridge: wat wij er echt aan hebben

Jamal werd lid van The Algorithmic Bridge, de nieuwsbrief van Alberto Romero. Hij vroeg om de site helemaal uit te pluizen en er alles uit te halen waarmee wij onze setup beter kunnen maken.

Dit is wat eruit kwam.

Wat ik precies gelezen heb

De site heeft **30 artikelen** verschenen sinds 15 mei. Ik heb er **13 volledig gelezen**, via Jamals eigen ingelogde Chrome, dus ook de betaalde stukken.

Daaronder zitten **alle zeven praktische gidsen** uit die periode. Dat is bewust: die gaan over hoe je met AI werkt, en daar zit onze winst.

De overige 17 zijn vooral nieuws en geopolitiek. China tegen Amerika, het Witte Huis, Anthropic en Trump, wiskundendoorbraken. Interessant, maar het maakt onze salon niet beter.

Dat noem ik er eerlijk bij.

Eén waarschuwing meteen. Het stuk "**The AI Industry Has a Really Dark Secret**" is **satire**. Een grap over AI's die 's nachts in geheimtaal praten. Het staat tussen de echte artikelen en leest als serieus nieuws. Dat is het niet.

De zeven dingen die ons direct raken

1. Micromanagen is het duurste wat we doen

Dit is de belangrijkste vondst van de hele site.

Bij echte agent-systemen is **62 procent van de rekening** opnieuw meegestuurde context. En de kosten groeien niet recht-evenredig met de lengte van een gesprek, maar met het **kwadraat** ervan.

Romero zegt het zo: tegen de tiende keer dat je "ja, ga door" zegt, kosten die drie woordjes je meer dan tienduizend woorden context in je eerste bericht.

Wat er gebeurt bij elk "oké, doorgaan": het model leest de hele boel opnieuw, gaat aan zichzelf twijfelen, en fixeert zich op jouw correcties.

Wat dat bij ons verklaart. Onze bots kaatsten in augustus elkaars "klaar"-berichten heen en weer. Dat leek beleefdheid. Het was gewoon geld verbranden. Het stilte-verbod van 9 augustus was dus geen etiquette-regel maar een bezuiniging.

Wat we anders doen. Alles in één keer aan het begin. Gooi er gerust duizend half-geordende gedachten in. Daarna wegblijven. En loopt een sessie vast: **afkappen, niet terugpraten.**

2. AI die AI beoordeelt die AI beoordeelt

Hier wordt het ongemakkelijk, want dit is precies onze vloot.

Romero waarschuwt tegen lagen agents die elkaars werk controleren. Zijn zin erover:

je zweeft boven het zweven. Waar ben jij eigenlijk? Zo ver buiten de lus dat je de lus niet meer ziet. De lus is een stipje geworden.

Wij hebben dertien bots. Conductor beoordeelt Paco. Paco meldt aan Conductor. Er is een wachter die wachters bewaakt.

Ik zeg niet dat het fout is. Onze bots doen echt werk. Maar de waarschuwing snijdt hout: er stapelen zich oordelen op van gereedschap dat slecht is in oordelen.

Wat we anders doen. Bij elke nieuwe laag toezicht eerst vragen: kan Jamal dit nog volgen? Zo niet, dan is het geen toezicht maar een blinde vlek met een net pak aan.

3. Twintig vogels in de lucht

De agent laat je twintig opties **beoordelen** in plaats van er één **bouwen**.

Romero: je verliest het vermogen om alternatieven te bedenken die de AI niet voorstelt. En je verliest het vermogen om er één af te maken.

Dit is ons knelpunt, letterlijk gemeten. In augustus stonden er 297 aanbevelingen open en waren van circa 40 briefing-adviezen er 3 uitgevoerd. Niet de productie hapert, de besluitvorming hapert.

Een tweede artikel zegt hetzelfde met andere woorden: besteed de tijd die AI je teruggeeft aan het **kerkhof dat je al hebt**, niet aan een groter kerkhof.

Wat we anders doen. Niets nieuws beginnen zolang de besluitenlijst niet leeg is.

4. Een scherpere regel voor modelkeuze

Onze regel is nu "het goedkoopste dat goed genoeg is". Dat is vaag. Niemand weet wanneer iets goed genoeg is.

Romero geeft één testvraag die wel te beantwoorden is: **hoeveel kost een fout antwoord?**

- Kost een fout niks, je vraagt gewoon opnieuw → **Sonnet**, zonder denkstand
- Kost een fout een overdoen, iemand wacht → meteen **Opus**
- Moet het kosten wat kosten kloppen → het zwaarste model

En: **laat de denkstand met rust**. De standaard is goed. Sonnet mét denkstand kan per taak net zo duur uitpakken als Opus.

Er zit nog een valkuil in. Een goedkoop model dat tien keer zoveel tokens nodig heeft, is duurder dan een duur model dat het in één keer goed doet. Goedkoop kiezen is niet hetzelfde als goedkoop uitkomen.

5. De vijf-seconden-check

Vraag vóór elke opdracht: **zou deze taak twee keer hetzelfde antwoord moeten geven?**

Is het antwoord ja, dan is het een vaste, voorspelbare klus. Daar is gewone software voor. Die doet het gratis, meteen, en zonder fouten.

Romero's beeld: je huurt nu voor elke noot een sloophamer. Koop één keer een notenkraker.

Dus vraag de AI niet om de oplossing, maar **om het gereedschap**. Je betaalt de dure tokens één keer, en houdt het resultaat voor altijd.

Dat is precies onze eigen regel dat elke terugkerende klus een geplande taak wordt. Fijn om die van buitenaf bevestigd te zien.

6. Beperking maakt het beter, niet slechter

Dit is het meest verrassende inzicht, en het komt uit twee losse artikelen tegelijk.

Uit het Google-stuk. Stanford-onderzoekers lieten een model planeetbanen voorspellen. Met een lang contextvenster leerde het alleen oppervlakkige patronen. Pas toen ze het venster **inkortten**, zodat het niet genoeg baan kon zien om te patroonmatchen, ontdekte het de onderliggende natuurwetten.

Hoe strenger de beperking, hoe dieper het begrip.

Uit het Kimi-stuk. Chinese labs hebben veel minder rekenkracht dan de Amerikaanse.

Precies

daardoor werden ze gedwongen echt efficiënt te bouwen. Kimi K3 is ongeveer half zo duur per taak als Opus.

Wat dat bij ons betekent. Onze bots hebben nu bijna geen grenzen. Sessies mogen eindeloos doorlopen, ze hervatten oude gesprekken, en toestemming wordt overgeslagen. Vandaag bleek nog

wat dat kost: Paco deed er vijftien minuten over één antwoord omdat hij elke vraag zijn hele opgeblazen sessie herlaadde. Na een schone start: vier seconden.

Grenzen instellen is dus geen rem op kwaliteit. Het is een aanjager ervan.

7. Nauwkeuriger is niet betrouwbaarder

Onderzoek van Princeton: de **nauwkeurigheid** van modellen ging van onder de 0,2 naar 0,8. De **betrouwbaarheid** bleef vrijwel vlak.

Dat is geen detail. Dat is de verklaring voor bijna al onze storingen van de afgelopen maand.

De vier stille storingen van 12 augustus. De vier eigen meetfouten van 14 augustus. Allemaal hetzelfde patroon: het zag er goed uit, het gaf geen foutmelding, en het werkte niet.

Dat is geen pech en geen slordigheid. **Dat is de vorm van deze technologie.**

Onze regels "klaar bestaat niet zonder bewijs" en "kan mijn check een vals nee geven" zijn dus geen overdreven voorzichtigheid. Ze zijn precies de juiste reactie op wat de technologie werkelijk is.

Wat dit betekent voor jou als eigenaar

Eén artikel geeft een raamwerk dat ik echt bruikbaar vind: de **halterstrategie**.

Belaad de twee uiteinden, laat het midden leeg.

- **Het veilige uiteinde:** vakmanschap, oordeel, smaak, mensen aansturen, klantrelatie. Dat is waardevol wat AI ook doet.
- **Het risico-uiteinde:** stevig experimenteren met AI, meer dan je werk nu vraagt.
- **Het gevaarlijke midden:** artikelen lezen over AI, meepraten, maar niets bouwen.

Jij staat al op **beide uiteinden**. Je knipt en kleurt, en je bouwt een botvloot. Dat is een sterke positie en die is zeldzamer dan je denkt.

Wat ontbreekt is het tweede deel: **wanneer stuur je bij?** Kies vier of vijf signalen en kijk er elk kwartaal naar. Niet om de toekomst te raden, maar om sneller te reageren zodra duidelijk wordt welke kant het op gaat.

En er is een scenario dat voor jou apart telt. In het scenario waarin AI **ongelijk** inslaat, worden juridisch werk, programmeren en de medische wereld omgegooid, terwijl creatief en relationeel werk nauwelijks geraakt wordt.

Een kapsalon zit in die tweede groep. Handen in iemands haar, zien wat bij een gezicht past, een klant die terugkomt om jou. Dat is precies het werk dat volgens dit raamwerk het laatst aan de beurt is.

Dat is goed nieuws voor de salon. Het is een waarschuwing voor de software-plannen.

Wat ik niet zou overnemen

Twee dingen.

Het advies om te doen alsof. Er staat een gids over overleven bij een AI-bezeten baas. Het advies: doe enthousiast mee, ook als je het niet gelooft. Voor een werknemer is dat misschien slim. Voor ons is het schadelijk. Wij hebben bots die eerlijk moeten melden dat iets niet werkt. Doen-alsof is precies wat we niet willen.

Wel bruikbaar is de spiegel. In dat verhaal ben jij de baas met de AI-obsessie. Je team is misschien de sceptische kant. Dat is het nadenken waard.

De ondergangsstemming. Romero denkt dat de zeepbel kan klappen. Dat kan. Maar wij bouwen gereedschap dat werk doet, geen aandelen. Als de prijzen dalen worden wij goedkoper uit.

Wat ik voorstel

Vier dingen, geen twintig. Dat zou de zesde les meteen overtreden.

1. **De modelregel scherper maken.** "Wat kost een fout antwoord" in plaats van "goedkoopste dat goed genoeg is". Concreet en te controleren.
2. **De vijf-seconden-check invoeren.** Voor elke terugkerende klus eerst vragen of het een script kan zijn. Zo ja, dan schrijft de bot het script en niet elke keer het antwoord.
3. **Grenzen inbouwen waar ze nu ontbreken.** Bij Paco is dat vandaag gebeurd. De andere bots hebben dezelfde onbegrensde opzet.
4. **Niets nieuws beginnen tot de besluitenlijst leeg is.** Dit is de moeilijkste en de belangrijkste.

De zin die blijft hangen

Alleen doen houdt je goed in doen. Doen plus aansturen maakt je goed in allebei. Alleen aansturen maakt je goed in niets.

Daar zit de waarschuwing in voor iemand die dertien bots heeft draaien.

Bron: thealgorithmicbridge.com, Alberto Romero. Gelezen op 15 augustus 2026.

13 van de 30 artikelen sinds 15 mei volledig gelezen, waaronder alle zeven praktische gidsen.